ISSN 0132-4462.
№ 8 2002
СЕРПЕНЬ

перець

Малюнки Вячеслава КАПРЕЛЬЯНЦА

Олексій КОХАН (тема Віктора Попова)

— А де новий працівник?
— З'їли...

Олексій КОХАН

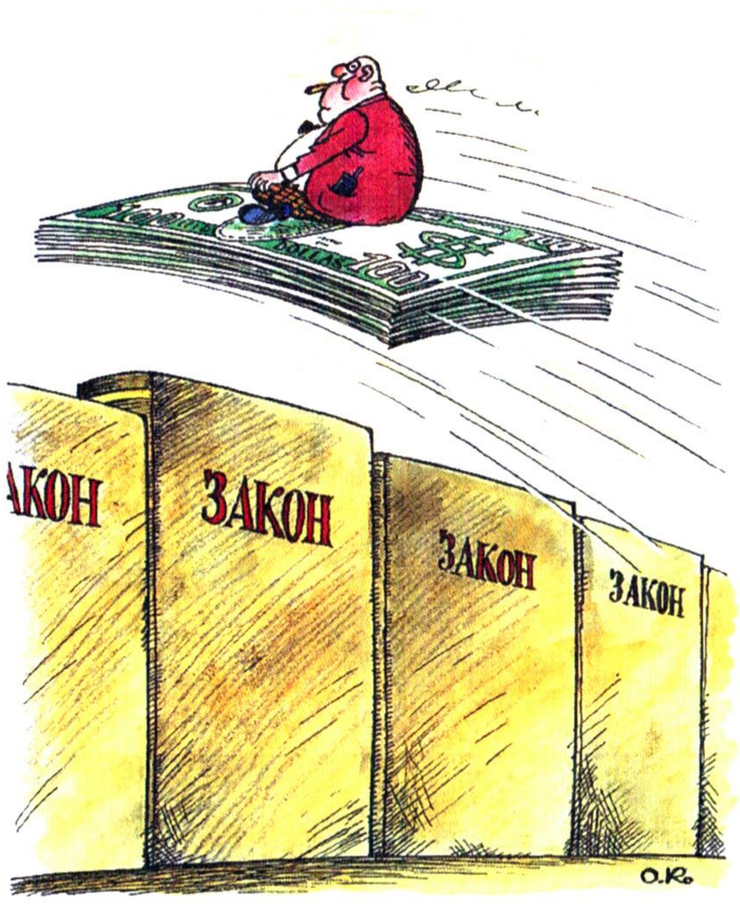

ПАРЛАМЕНТАРИЗМИ

● **Постатейне голосування: спочатку голосують жінки — потім чоловіки.**

● **Важлива поправка — збільшення власної ваги депутата на 10 кг.**

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ніколи не відкладай на завтра те, що можна вкрасти сьогодні.

ТАТ

Телеграфне Агентство Преса

НЕ ПО КИШЕНІ

Як передає наш київський кореспондент, столична мерія вирішила підняти вартість проїзду в міському транспорті.

Пасажири перебувають у глибоких роздумах. Вони вирішують, як називати сьогодні міський транспорт? Адже до цього подорожчання за проїзд він називався громадським. Бо перевозив громадян. А тепер пересічним громадянам проїзд у громадському транспорті вже не по кишені.

РАДІСТЬ ЗІ СЛЬОЗАМИ НА ОЧАХ

Лікарі радісно поздоровили з підвищенням зарплати своїх помічників — медичних сестер, санітарок, нянь, прибиральниць. Нині всім їх підвищено зарплату відповідно до рівня мінімальної — 165 гривень.

З одного боку, лікарі за них радіють, а з іншого — плакати хочеться. Бо ж самі вони мають сьогодні зарплату 170 гривень, лише на п'ятірку більшу. Навіщо ж тоді було вчитися в інституті, закінчувати інтернатуру, набувати знання і досвід, щоб потім усіх стригли під одну гребінку — фактично зрівняли в оплаті працю молодшого медичного персоналу і висококваліфікованих лікарів.

У ЗВОРОТНОМУ НАПРЯМКУ?

Індекс людського розвитку, своєрідний рейтинг, запропонований ООН, спирається на такі показники: тривалість життя, освіта, рівень життя.

Так от за цими підрахунками наша країна посідає сьогодні 80-те місце у світі. А десять років тому ми були на 69-му місці! Виходить, ідемо отим шляхом людського розвитку у зворотному напрямку?

МУДРЕ РІШЕННЯ

Варто в якомусь із регіонів на місяць-другий відключити електрику чи, скажімо, воду — галас зчиняється на всю країну. Особливо обурюються ті громадяни, які регулярно платять за всі ці блага цивілізації, а їх беруть і карають, зараховуючи до злісних неплатників.

Як повідомляє наш кіровоградський кореспондент, комунальне підприємство «Кіровоградводоканал» вирішило цю проблему мудро. На час відключення води комунальники беруться возити воду мешканцям... автомобілями. Воду видаватимуть тільки за умови пред'явлення абонентської книжки з відміткою про відсутність боргу.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— На волі — добре, а вдома — краще!

Георгій МАЙОРЕНКО

Олександр ЖИТНІКОВ

Іван САВЛЮК

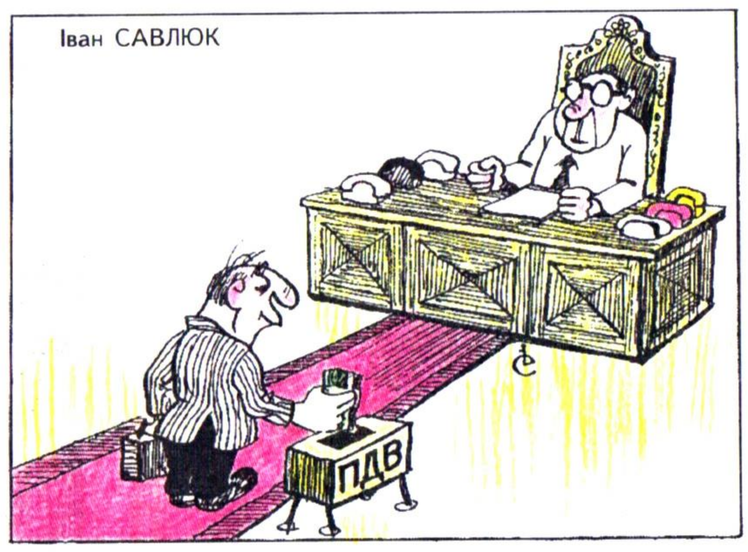

МАЙЖЕ З НАТУРИ

Керівник фірми прощається із працівником, який переходить на іншу роботу:

— Жаль, що йдете... Я так звик до вас. Ви мені... як рідний син: такий же безвідповідальний, безтолковий, лінивий, неорганізований...

Іван ВІВЧАР.

* * *

Жінка повернулась з масажного кабінету.

— Ну, як? — цікавиться її подруга. — Мужчина? А він не чіплявся?

— Та що ти, за це треба додатково платити.

* * *

— Ви знаєте, що вигулювати собак на дитячому майданчику заборонено?

— Але ж він у мене ще дитячого віку.

Микола ЛЕВ.

* * *

— Коли бувають добрі стосунки між чоловіком і жінкою?

— Коли чоловік не чує, що каже жінка, а жінка не бачить, що робить чоловік.

Василь КРИМЧАК.

Талтой ураган, або „За совєтів"

Хочу почати з того, що явища та речі, як і люди, мають свою долю. Ми на це якось не звертали уваги, бо здебільшого і про самі ті явища та речі нічого не чули й не знали. І все-таки, про одне стихійне явище, а саме — ураган, що 14 липня 1984 року промчав над Новим Яричевим на Галичині, свого часу було багатьом відомо. Чому так тверджу? А тому, що було повідомлення по телебаченню про «незламний характер радянських людей, які протиставили стихії силу духу і в найкоротші строки подолали наслідки бурі».

А тепер про носіїв того духу. Вони, на відміну від явищ, волають об допомозі, намагаються чогось домогтися, у щось вірять і, зрештою, роблять найкращу зарядку в цім житті — розводять руками.

Врешті — про ураган і наслідки. Перший заступник голови Кам'янсько-Бузької районної держадміністрації Володимир Сухович досі пам'ятає, що у Новому Яричеві тоді, сімнадцять літ тому, було пошкоджено 125 житлових будинків. Господарям осель, з яких зірвало дахи, дали шифер... Але оселі Стефанії Михайлівни Яроцької нова покрівля не могла вже допомогти. Знаєте, як чоловік дихає на ладан, то йому аспірин уже зайвий.

Пригадуючи ту моторошну ніч, пані Стефа здригається, але коли мова заходить про наступні роки, вона втрачає мову і робить описану вище цілющу зарядку. Щойно сталася біда, і Яроцька звернулася до сільської ради по допомогу. Голова Роман Кулик не був черствою людиною і пообіцяв переселити сім'ю з семи чоловік в іншу розвалюху, але Стефанія Михайлівна від новосілля відмовилася. Пізніше не менш приязні керівники пропонували перебратися до Добротвора, що неподалік Нового Яричева. Там на родину Яроцьких чекала двокімнатна квартира, але... той будинок не був добудований. Потім зайшла мова про хату, єдиний мешканець якої помер. Але пані Стефа не встигла — її продали.

На тім закінчилися принади «перестройки». Канув у Лету «Союз нерушімий», Михайло Горбачов став літератором, тільки в житті Яроцьких — ніяких змін. Хоча ні — пішли з життя двоє домочадців, а хата глибше вросла в землю.

На початку дев'яностих років Кам'янсько-Бузька райрада виділила понад 100 тисяч рублів, та їх Яроцькі так і не отримали. Було ще багато більших і менших «допомогових» пригод, з яких і прохачі, і доброчинці вийшли без надбань і втрат, лише зміцнивши «незламний характер» і «силу духу». Стефанії Михайлівні ці якості допомогають жити і сподіватися, а начальству — набувати досвіду столоначальників, що дуже важливо при продукуванні відписок.

Є в цій непорадній справі сторінка і найновішої історії. Торік Львівська обласна державна адміністрація виділила вдові 10 тисяч гривень. Кам'янсько-Бузька райадміністрація додала до цієї славної новини і свої «п'ять копійок», на папері порадивши пані Яроцькій «використати за призначенням кошти в сумі 10 тис. грн.». Але — дзуськи! Ті гроші були переведені у банк «Україна», аби Стефанія Михайлівна звідти їх одержала і «використала за призначенням». Та коли вона, урочисто причепуривши, вибралась до його філії, виявилось, що банк збанкрутував, хтось прокрався, когось ловлять, а когось злапали. Тільки не відомо, в яку щілину закотилися ті 10 тисяч. «Там, нагорі, те саме, що й нанизу»,— по-філософськи тихо мовила пані Яроцька, міняючи вдома (у глинянці) святочне вбрання на щоденне. І подумки міркувала про те, що буревій стався ще «за совєтів», що й совєти стали радами, що й вона з товаришки Яроцької стала панею Стефанією, але...

Володимир ПАЛЬЦУН.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Чого тобі треба, діду?

Володимир АДАМОВИЧ

НЕ ТА РЕКЛАМА

Влас Хапуга на базарі
«Орбіт» продавав;
Не вживав його ніколи,
Хоч рекламував.

— Люди! Зуби —
це здоров'я,
Радість і краса!
Жуйка «Орбіт», я кажу вам,
Робить чудеса!

О, не будуть вас боліти
Зуби цілий вік!.. —
Аж тут раптом обізвався
З гурту чоловік:

— Це вже мало
не дві гривні,
Чую, просиш ти.
За ці гроші краще хліба
Дітям принести.

А що «Орбіт» — чудо,—
видно
Добре це мені:
Не даремно ж, бачу, в тебе
Зуби всі вставні.

Федір КРЖЕЧКОВСЬКИЙ.
м. Бережани,
Тернопільська область.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— За що ви, Кіндрате Сидоровичу, колись на Соловках десять років «провели»?
— Я сказав, що Ленін — лисий... Тепер у мене такої сміливості немає.

Олексій КОХАН

Олексій КОХАН

— Хлопці! Та виборча кампанія давно вже закінчилася!
— А ми готуємося до наступної...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Знаю, друже, що в тебе нарешті з'являються гроші. Сам учора вночі чув, як ти волав: «Рятуйте, грабують!!!»

Борис РЕВЧУН

КАМІНЦІВ БАГАТО?

УСМІШКА

— Добродію! — зупинили Чуднівського дві жіночки у білому. — Воду п'єте?

— А кому це цікаво?.. — насторожився Чуднівський.

— Службі охорони здоров'я.

— Так. П'ю.

— Яку ви воду п'єте?

— З водопроводу.

— Камінців у нирках багато?

— Не рахував. Вибачте, немає.

— Уремія, анурія, холецистит?..

— Не скаржуся.

— Що їсте?

— Усе, що подають.

— Гастрит, коліти, панкреатит, запор, виразка шлунку?..

— Ні-ні!

— Печінка, підшлункова залоза?..

— В нормі.

— Міським повітрям дихаєте давно?

— Усе життя.

— Бронхіт, астма, задихання, кашель?..

— Не турбують.

— До лікарів звертаєтесь часто?

— Жодного разу...

— А-а, так ось воно що! — вигукнули жіночки у білому. — Виявляється, ми вас іще не лікували?!

Микола ВОЗІЯНОВ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

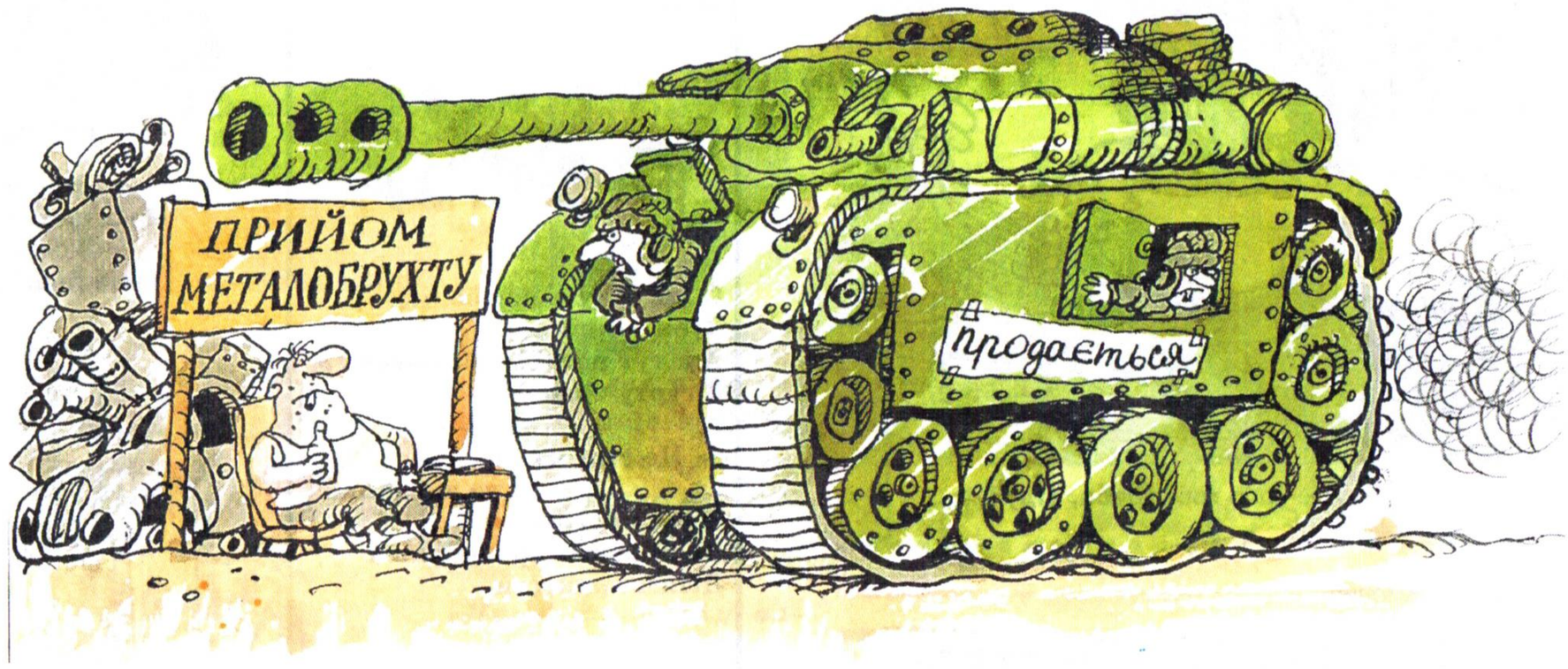

— Скільки дасте за нашу залізяку?

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Часто доводиться їздити у Києві маршрутними таксі. З одного боку зручно. Якщо, зрозуміло, не сядеш у якусь розвалюху. А з іншого виникає питання: гроші платиш, а квитків, здебільшого, не дають. У тролейбусах і автобусах контролюють пасажирів, а у маршрутних таксі, вважаю, треба контролювати водіїв. Адже на очах у всіх наші гроші пливуть повз державну казну.

О. ХОМЕНКО.

м. Київ.

Прочитав я в газеті, що кожному громадянину виділяється щороку державним бюджетом двадцять копійок на заняття спортом. У нашій конторі працює разом тридцять п'ять чоловік. От ми й порадилися: скинемося по двадцять копійок і віддамо ці гроші наймолодшому працівникові. Хай на всі ці сім гривень займеться спортом!

Л. ЗАДОРОЖНИЙ.

м. Київ.

Фелікс КРИВІН

СПРАВИ ЗЕМНІ

В аварійній ситуації навіть просте колесо може стати колесом Фортуни.

Бандюги кажуть: «Сьогодні ми змушені вдаватися до непопулярних заходів». Але потроху їхні заходи стають популярними.

Великі гроші люблять згадувати, як вони були маленькими. Ех, ото було життя!

Довічна мрія революції: збудувати таку вязницю, в якій жилося б краще, ніж на волі.

Не кожну мавпу праця зробить людиною. І не кожну людину. І не кожна праця.

Що краще годує: правда чи совість? При такому виборі з голоду помреш.

Вовк може зжерти барана, але він не стане вимагати, щоб баран за нього голосував.

Життя завжди поступається літературі. Особливо хорошій літературі - погане життя.

І вже нікого не цікавить, що король голий. Усі цікавляться голими королевами.

Щастя не має теперішнього часу. Тільки минулий і майбутній.

Кухарка так і не навчилася керувати державою, але вона розучилась варити компот.

І якщо культ особи псує народ, то культ народу псує особу.

Коли людина прийшла до влади, мавпа перейшла в опозицію. Та час від часу вона повертається, і тоді в опозицію переходить людина.

Коли порівняти наші роки із нашими цінами, ми ще зовсім молоді.

Життя вчиться у смерті на все заплющувати очі.

З російської переклав Юрій ШАНІН.

Павло Глазовий

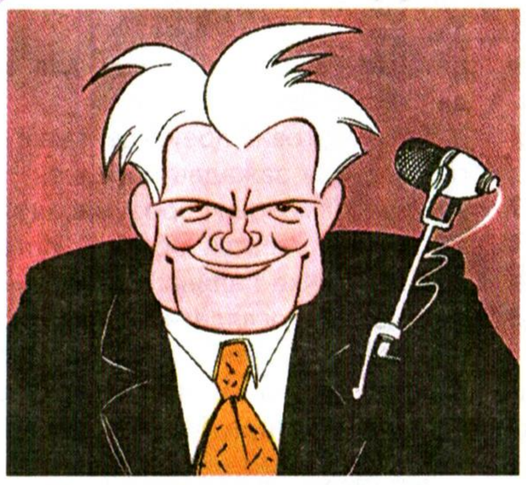

Вітаємо відомого, популярного поета-сатирика, лауреата премії ім. Остапа Вишні Павла ГЛАЗОВОГО з його першим 80-літтям!

ХАЙ ЖЕ, ПАНЕ-ЮВІЛЯРЕ...

Ох, Фортуна, як відомо усім нам,—
Вередлива, незговірлива мадам.
Я до цього лиш таке скажу-додам:

Знать, вона у добрім гуморі була,
Коли нашому народові дала
Сміхотворця — сина Прокопа —
Павла!

Хай же, пане-ювіляре, повсякчас
Буде дама ця прихильною до Вас!
Хай брикає та брикає Ваш Пегас!

Дм. МОЛЯКЕВИЧ

МАРТИНОВА МЕДИЦИНА

Якось лікар у трамваї
Запитав Мартина:
— Чи поправилась хоч трохи
Ваша половина?
Знаю я, печінка в неї
Зовсім нікудишня.
А Мартин: — Тепер у мене
Жіночка, як вишня.
Медицина прогресує —
Гав і ми не ловим.
Нині ж можна нездорове
Замінить здоровим.
— Ні, печінку не заміниш,
Не проста це штука,—
Каже лікар. — Ще до цього
Не дійшла наука.
А Мартин: — Ніхто й не думав
Замінять печінку.
Нині ж дешево і просто
Замінить всю жінку.

ЧОРНА КОЛІСНИЦЯ

Ілля-пророк на колісниці
Спустивсь на Києвом колись
І по центральній магістралі
Попер, аж стіни затряслись.
За ним міліція женеться,
Кричать і свищуть вартові,
А він чухрає по асфальту,
Аж креше іскри грозові.
Він розвернувся десь невдало
І опинився в тупику.
Отам міліція пророка
І забарабала в кутку.
Вогнених коней відібрала
І коліснию відняла,
До самоскида прив'язала
Та в управління потягла.
Щоб не пробили в чомусь дірки,
Крутнувся вихором пророк,
Ударив громом і помчався
Без колісниці до зірок.
Вогнем обшпарив лейтенанта,
Обпік сержанта й старшину...
Тому міліція повинна
Затямить істину одну:
Якщо на чорній колісниці
Якийсь божок спішить кудись,
То ви не кваптесь доганяти,
Бо можна сильно обпектись!

ПОБАЛАКАЛИ

Кадр із фільму у журналі
Жінка розгляда:
На коні сидить панянка
Гарна, молода.
Кличе жінка чоловіка,
Каже: — Подивись!
Я хоч раз отак проїхать
Мріяла колись.
Чоловік скривився кисло:
— Верхи на коні?
Досить з тебе, що весь вік ти
Їздишь на мені.
— Вийшло так,— зітхнула жінка,—
Молода була.
На коня хотіла сісти,
Сіла на осла...

КНИГОЛЮБ

Чоловік у книгах рився
З ранку й до обіду.
Жінка вийшла із квартири
Й мовила сусіду:
— Ти в пивну не клич Івана,
Він за ум узявся.
Все читає та читає,
Книгами обклався.
А сусід собі подумав:
— Значить, все в порядку.
Не збрехав, що десь у книзі
Заховав десятку...

МІЙ ПЕГАС

Став сатириком давно я.
В той далекий ранній час
Дуже весело брикався
Мій крилатенький Пегас.
Я і плакав, і сміявся,
І любов була, й злоба.
Потовкли мого Пегаса
Так, що ледве шкандиба.
Обчухрали гриву й крила,
Обчикрижили хвоста —
Заїдали, що сатира
Несучасна і пуста.
Ні, сатирикам потрібні
Дорогі брати мої,
Не Пегасики крилаті,
А рогаті бугаї.
Серед критиків безстрашно
Гарцювати міг би я.
Хай би спробував хто-небудь
Зачепити бугая!

ЩАСТЯ

Я спитав старого діда:
— Знаєте чи ні,
Є тепер щасливі люди
В нашій стороні?
— Знаю, синку, все я знаю,—
Посміхнувся дід. —
Є один такий щасливець,
Називать не слід.
Він щасливий, бо начальник
Нині над всіма,
А над ним самим нікого
Старшого нема.
Пам'ятай, що справжнє щастя
Тільки в того є,
Хто на будь-яке начальство
З висоти плює.

МАРКІВ СПИСОК

Марко гроші позичає,
Голубом туркоче,
А позичить — зволікає,
Віддавать не хоче.
Раз його один знайомий
Здибав та й питає:
— Ти коли повернеш гроші?
Рік уже минає.
Марко зсунув капелюха,
Схожого на миску.
— Зараз,— каже,— подивлюся
Чи ти є у списку.
Взяв блокнотик, подивився
І сказав ласкаво:
— Є у списку, не хвилюйся.
Поверну, їй-право.
Через рік знайомий
Марка
Знов зустрів у парку.
— Ти коли повернеш гроші?
Май же совість, Марку!
Хитрий Марко крутить носом,
Схожим на редиску.
— Зараз,— каже,—
подивлюся,
Чи ти є у списку.
— Це ганьба! —
сказав знайомий,—
Що ти за людина:
В тебе совісті лишилось
Хоч одна краплина?
Марко гордо подивився
І у боки взявся:
— Чого це ти розходився?
Що ти розкричався? —
І додав, під носа ткнувши
Ручку-самописку:
— Ще раз тявкнеш —
бідний будеш:
Викреслю зі списку!

РИБАЛКИ

Над Чорним морем на піску
Курортники сиділи,
На червоненькі поплавки
Пильнесенько гляділи.
Один худющий, наче смик,
Тонесенький, як вудка,
Зате у другого була
Мармиза, наче будка.
Гладкий за вудлище хапнув,
Підскочив поплавочок,
І дивна риба золота
Упала на пісочок.
Худий сказав: — Яка краса!
Не рибка, а жар-птиця!
Та викинь к бісу, бо вона
На закусь не годиться.
Гладкий рибину зняв з гачка,
Шпурнув осаталіло.
А як подумав, стало жаль,
Аж серце заболіло.
Він опустився на пісок
У злобному безсиллі.
А тут ще й рибка допіка,
Гойдаючись на хвилі:
— Якби не друг твій, ти б мене
Не випустив, звичайно,
Проте що хочеш — попроси,
Зроблю тобі негайно.

Але умовимося так,
Недобрий чоловіче:
Того, що дам тобі, твій друг
Одержить більше вдвічі.
Якщо машину дам, то друг
Одержить дві машини.
Як торбу золота, то друг
Одержить дві торбини.
Гладкий подумав, позирнув
Сердито на худого:
Якого біса буду я
Старатися для нього?
І мовив: — Поперек болить
У мене, як ніколи.
Хай лікарі мені дають
Щодня по три уколи!

ПОГАНИХ ЗВИЧОК НЕ МАЄ

Тільки з'явилася її об'ява в газеті, як прийшов лист від чоловіка. Не палить він, не п'є. Поганих звичок не має. Зате любить футбол по телевізору. А ще любить порядок у домі, чистоту, затишок. Шукає господарку — хай і не красуню, але роботящу, добру та щиру. «Якщо ви мене полюбите,— на руках носитиму»,— заприсягся чоловік.

Обмінялися листами, фотокартками і, нарешті, зустрілися. Він кляв невлаштоване життя, скаржився на холостяцький побут. І вона погодилась. Написали вони заяву, подали документи на реєстрацію шлюбу, як належить, за три місяці.

Він подарував їй квіточку, а вона навела порядок у його квартирі. Він приносив їй шоколадки, а вона обклеїла шпалерами стіни в кімнатах і кухні. Він щодня казав їй компліменти, а вона обставила квартиру меблями (за власні ощадження). А у вільний від прибирання, прання, готування час вона ще одягла його і оплатила рахунки за багато місяців — квартиру, електрику, телефон (знову ж таки своїми гріщми).

І от молоді, Віктор Логун і Тетяна, стали, так би мовити, впритул готуватися до весілля...

— От уже пора привозити твоїх батьків із села,— сказав Віктор.— а я за тиждень підготую тут усе.

І поїхала Тетяна. А слідом за нею відправив Віктор листа, в якому пояснив, що передумав одружуватися, ще рік-другий хоче попарубкувати...

Приїхала Тетяна. Хотіла зустрітися з Віктором, а він ховався від неї, на телефонні дзвінки не відповідав. Звернулася Тетяна до суду, щоб повернути гроші, витрачені на «молодого».

Цей шлюбний авантюрист полював на ось таких, як Тетяна. І за рік у його тенета потрапляло кілька наївних жертв.

Ю. ГОЛОВКО.

м. Харків.

БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ

Житель Херсона Дмитро Семенович Харчук повернувся з близького зарубіжжя, розпакував валізи, і раптом у двері подзвонили.

— Коли можна в'їхати в цю квартиру? — поцікавилась жінка.

Дмитро Семенович здивувався. Він не продає квартири, не здає її, не обмінює. Мабуть, пояснює, помилка вийшла.

— Тоді поверніть мій задаток,— зажадала жінка. — Віддайте мої сто п'ятдесят доларів!

Жінка три місяці тому домовлялася з хазяйкою про купівлю цієї двокімнатної квартири. Завдаток дала, а хазяйка все зволікає з продажем, документів ніяк не оформить...

А тут знову в двері дзвонять. Заходить чоловік і теж пояснює, що домовився з хазяйкою про купівлю цієї квартири. Ще минулого місяця дав задаток у двісті доларів...

Коли черговий претендент на купівлю його квартири зажадав повернення задатку, Дмитро Семенович зрозумів, що всі ці відвідувачі — жертви обману. Його двоюрідна сестричка Галина Манжуло,— яку попросив він доглядати за квартирою, скористалася відсутністю брата і порозвішувала об'яви на стовпах і парканах: «Продається квартира без посередників...»

З усіх бажаючих брала вона солідні аванси, і так назбиралося близько двох тисяч доларів. А тепер Галина пояснює правоохоронцям, що їй негайно, до зарізу, потрібні були гроші. Сподівалася, що брат повернеться з поїздки і згодом розрахується з обдуреними людьми.

В. КВАША.

м. Херсон.

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

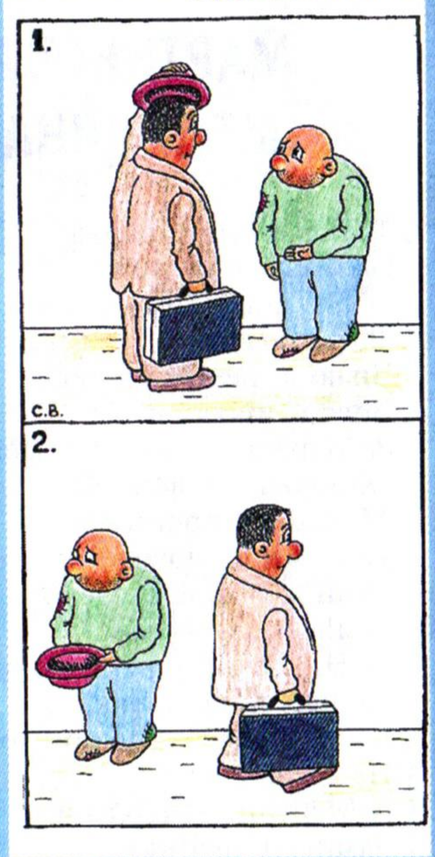

Георгій МАЙОРЕНКО

ПЛАТИВ СОБІ САМ

Різні верстви нашого суспільства порізному реагують на неплатежі. Шахтарі, приміром, стукають касками по асфальту перед урядовими закладами; вчителі вимагають компенсації недоплат, виходячи на вулицю з транспарантами; автоінспектори збільшують кількість штрафів, котрі й наповнюють їхній сімейний бюджет...

Проте є окрема категорія громадян, яка у відповідь на неплатежі вдається до нетрадиційних методів. До такої категорії належав і начальник охорони видавництва «Прес-прінт» Едуард Іванович Ізбаш. Його реакція на те, що йому нерегулярно виплачували зарплату, була дуже своєрідною. Він просто вирішив платити собі сам.

Якось видавництво видало чотири тисячі нових довідників. Едуард Іванович завантажив свій рюкзак і дві сумки цими довідниками — і на базар! Побачивши на складі більше ста рулонів паперу, вирішив кілька з них віддати знайомим комерсантам. Не за спасибі, звичайно. Валялася в цеху гора картону, кілограмів вісімсот — виніс третину. Продав за скромні гроші. Так, під покровом ночі, виніс комп'ютер, поцупив радіотелефон, літрів двадцять фарби друкарської...

Як потім пояснив начальник охорони слідчим, грошей, які він виручав, вистачало йому лише на зарплату собі, та на не дуже великі преміальні. Якби громадянина Ізбаша не застукали на гарячому, самому начальникові охорони скоро просто не лишилося б що охороняти.

О. БУРКОВСЬКИЙ.

м. Луганськ.

МРІЇ ПРО МОРЕ

Як казав поет, писати вірші про весну треба взимку, коли дуже хочеться весни. Так от Вадим Олександрович теж мріяв. У задушливому місті мріяв про море. Правда, віршів він не писав. Але уявляв затишний куточок на південному березі. Представниця «Транстурсервісу» змальовувала картинки райського життя в будинку відпочинку «Кипарис» так звабливо, що виклав він п'ятсот двадцять гривень за двотижневу путівку.

Чудового липневого дня киянин Вадим Олександрович зійшов з автобуса «Сімферополь-Ялта» і попрямував у будинок відпочинку «Кипарис». Ще якась година піде на оформлення, подумав він, і ось нарешті пірне у оксамитове море!

Він протягнув черговій медсестрі свої паспорт і путівку... Медсестра подивилася в путівку, потім на Вадима Олександровича і сказала:

— Фальшива!

— В якому смислі? — поцікавився чоловік.

— А в тому, що вас обдурили. І формат путівки інший, і надрукована вона на іншому папері, й печатка з підписами підроблені!..

Повернувшись до Києва, Вадим Олександрович кинувся розшукувати агента з продажу путівок Ладу Надольну. Це ж вона, крім нього, загітувала продати (з доставкою за адресою) путівки багатьом його колегам...

Правоохоронці Вадиму Олександровичу пояснили, що Лада Надольна — це не агент з продажу, а шахрайка. Авантюристка Л. Д. Берестяна з друзями В. К. Дизик і О. В. Здоровець обдурили більше ста громадян, продавши їм фальшиві путівки.

Д. ТЮТЬКАЛО.

м. Київ.

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

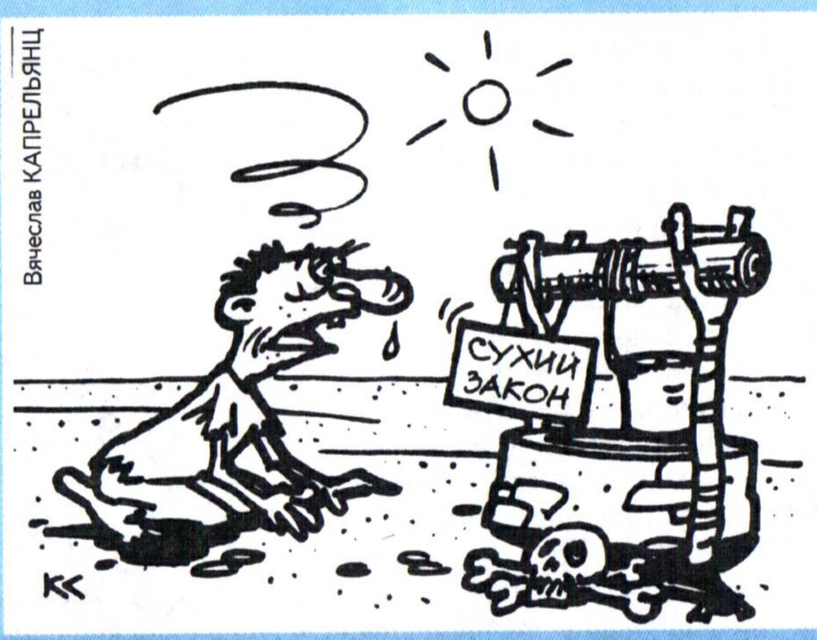

Радна САХАЛТУЄВ
(тема Анатолія Василенка)

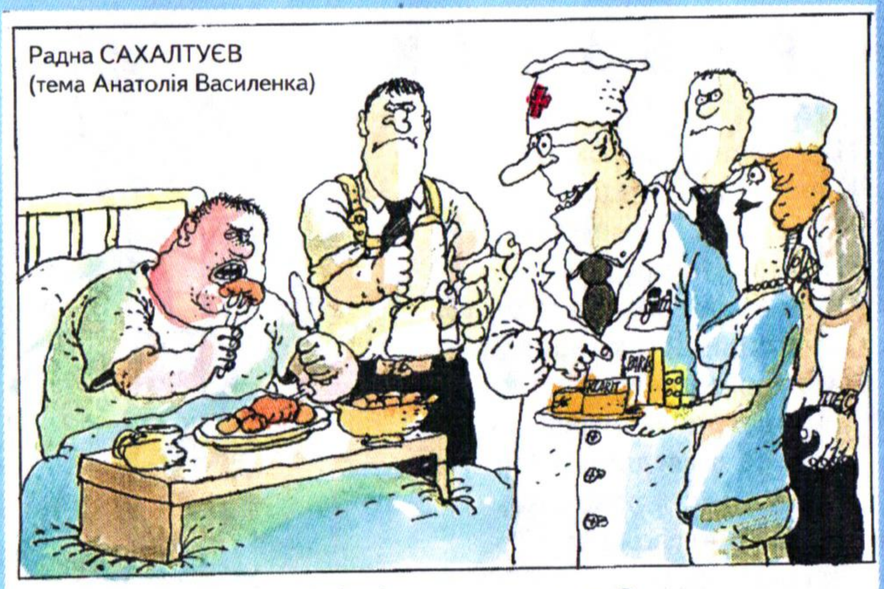

— Які ліки ще зволите?

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Один популярний медик стверджує, що автоматизація хатнього побуту шкодить здоров'ю людини. От раніше, писав він, коли робилося все вручну, люди здоровішими були, бо мали більше фізичне навантаження. Так от, хочу з ним не погодитись. Наприклад, придбав я електром'ясорубку виробництва місцевого заводу «Продприлад». Таки справді зменшилось навантаження на руки дружини. Зате — збільшилось на мої ноги. Сім разів відносив я її в гарантійний ремонт до майстерні, що знаходиться на околиці міста. І ще збираюся туди увосьме!

В. КРАСИЦЬКИЙ.

м. Донецьк.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Купуйте! Наше — відмінне!
— «Відмінне» від чого?
— Від закордонного, звичайно.

Міні-байки

СВІДОМИЙ

— Розігнемо хребти! — всіх заклика...
Та де хребет в самого Слимака?..

КРОКОДИЛ НА ЖАБ'ЯЧОМУ МІТИНГУ

— Моя родино! Плем'ячко зелене!
Віддайте голоси свої за мене!..

УПЕРЕД — НА ШУКУ!

Керманичем походу
на ура
Карасики обрали Пічкура...

Сергій КОВАЛЬ.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дозвольте піднести ваші валізи, пане. Послуги, звичайно, платні.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ГАЗОТОРБИННІ ДВИГУНИ.

ПЕРЕСІЧЕНІ ГРОМАДЯНИ.

ІНТРИГУЄМОСЯ В ЄВРОПУ.

Микола БОСАК.

ДОЧКА ЗОРУ.

КРИКОДИЛ.

МАХРОЕКОНОМІКА.

АСПІРАТ.

МОРДЕНІЗАЦІЯ.

ОБРІЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО.

Григорій СТОРОЖ.

с. Джурин на Вінничині.

Олексій КОХАН

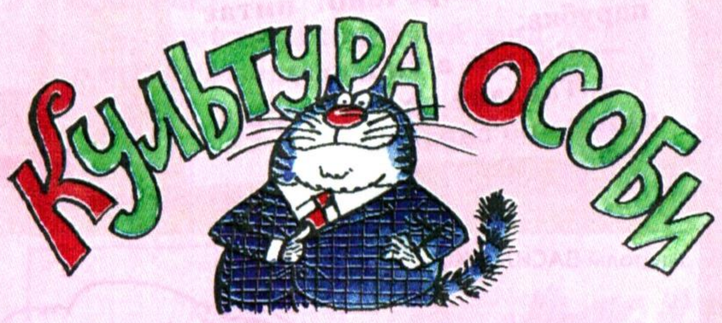

Вечірня казка для дорослих

Як відомо, добре слово і котові приємне. Про кота й буде мова. Начальник Департаменту Казкового Лісу кіт Василь Васильович дуже любив добрі слова. Це знали всі підлеглі. Особливо грунтовно це знав один із його заступників, заєць Іван Іванович. І намагався ті слова говорити при кожній нагоді. А нагоди траплялися частенько. Бо, крім добрих слів, кіт Василь Васильович іще любив валер'янку. У самотині навалер'янюватися було нецікаво. І тому Василь Васильович після закінчення робочого дня, а іноді й до закінчення, кликав у кабінет своїх заступників зайця Івана Івановича та їжака Степана Степановича, і, замкнувшись, вони втрьох валер'янилися. Тамадою, як правило, був красномовний заєць Іван Іванович.

— Давай, давай — наливай! — казав йому начальник. І заєць наливав урочисто і підносив чарку:

— Наш департамент процвітає, не боюсь цього слова, виключно завдяки нашому Василю Васильовичу, завдяки його, не побоюсь цього слова, організаційному таланту, завдяки його енергії, енциклопедичним знанням, мудрості, досвіду, завдяки його вмінню працювати з кадрами і багатьом іншим чеснотам. От кажуть: «Культ особи! Культ особи!» Наче щось погане, а я кажу: «Культура особи!» Якщо особа — особистість, її треба культивувати! Як плекають, вирощують, культивують справжній талант... Так вип'ємо за особистість нашого дорогого Василя Васильовича! Будьмо!

Василь Васильович скромно опускав очі і схвально муркотів.

Іжак Степан Степанович теж опускав очі (він не був підлабузником), але мовчав, не заперечував. Хто ж із підлеглих заперечує, коли хвалять начальника?!. Іжака тримали на роботі виключно за його ділові якості.

А заєць наливав уже другу чарку.

— Після першої чарки тільки наймити закусюють! — вигукував він. — Другу п'ють завжди за дам! Тож давайте вип'ємо за дружину нашого дорогого Василя Васильовича, за чарівну Муру Морданівну, за їхнє прекрасне подружжя, за Василя Васильовича, як за прекрасного зразкового сім'янина! Будьмо!

Після третьої заєць Іван Іванович ставав зовсім косий. І, звертаючись до кота, дивився на їжака. Проте Василь Васильович тільки поблажливо усміхався — улесливі слова адресувалися все одно ж йому.

Так тривало досить довго. Та одного разу Василь Васильович навалер'янився так, що загубив державну печатку і цінні секретні документи. Василю Васильовичу дали копняка під хвіст і вигнали з роботи. Начальником став їжак Степан Степанович...

Ех, заєць, заєць!.. Ну що було б після третьої чи п'ятої сказати добре слово про колегу, про їжака Степана Степановича!

Після приходу нового начальника відбулося скорочення штатів, і посаду Івана Івановича ліквідували...

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Коли будете підносити тост за свого начальника, не передавайте куті меду. Згадайте про заячу долю.

Всеволод НЕСТАЙКО.

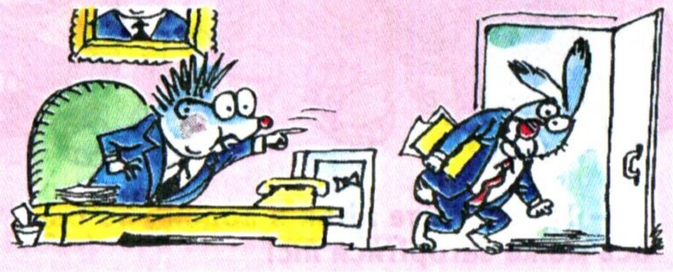

Вінегрет із перцем

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Віктор ПОПОВ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

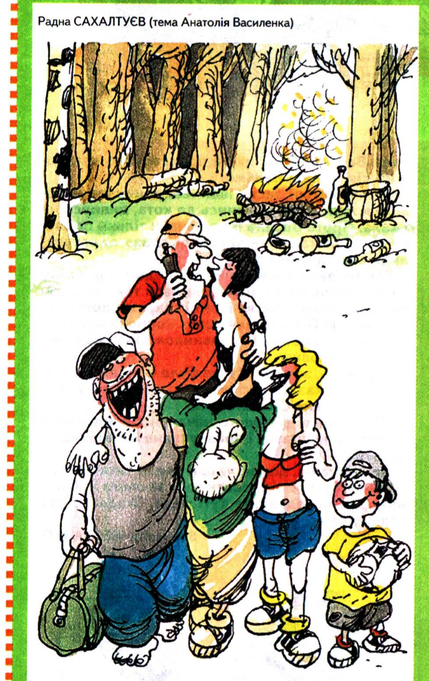

— Присилайте літак з водою, бо ось-ось може загорітися ліс!

Іван МОЦАР

— Я давно вже звик відправляти свою кореспонденцію тільки авіапоштою.

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

ПОВЕРНУВСЯ З ВІДРЯДЖЕННЯ

Чоловік повернувся з відрядження весь брудний, у порваному піджаку, з подряпинами на обличчі. І пояснює дружині:

— У мене не виявилось квитка, а тут контролер! Довелося стрибати з поїзда!

— А не простіше було б заплатити штраф?

— Та що ти! Контролер виявився чоловіком провідниці!..

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— А для особливо «крутих» наша фірма розробила новий вид шиферу «під солому».

Анатолій ВАСИЛЕНКО

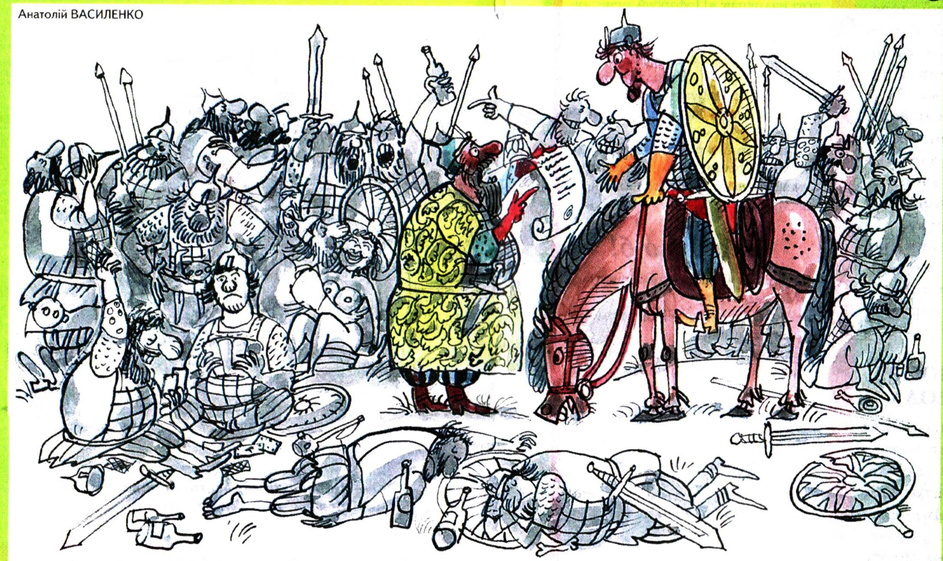

— Мчи галопом у сусідні держави і знайди там зовнішнього ворога — бо військо байдикує і стає небезпечним.

ЯК ПРОСИЛА

— Ой, Марійко, а чого це в тебе такі синці під очима? — питає сусідка.

— А це після того, як я вчора сказала чоловікові: «Очі б мої тебе не бачили!»

ЦИМ І ЗАЙМАЛИСЬ

— Невже не можна було вирішити цю проблему без суду?

— Але ж саме цим ми і займались, коли нас розняла міліція!

АЛІБІ

— Чи є у вас алібі? — питає суддя підсудного.

— Є. — відповідає той. — Вам валютою?

ДІЛОВИЙ

Батько нареченої питає парубка:

— Скажи, а ти п'єш?

— Так, але це потім. Спочатку про справу...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Ораз МУХАМЕДОВ

ПОЩАСТИЛО

Розмовляють двоє:

— Тобі пощастило!

— Чому?

— У тебе теща глуханіма!

— Так, але бачив би ти вираз її обличчя!

ЩО ЗРОБИШ?

Мати каже синові:

— Ми хочемо купити дачу, тому тато вирішив кинути пити, я кину палити, а ти що зробиш?

— А я можу кинути школу!..

ОБ'ЯВА

Об'ява по радіо на ринку:

— «Шановні торговці! Раптовий рейд контролерів переноситься з одинадцятої на дванадцяту годину!»

Народні усмішки почули і записали Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ та Дмитро ХАРЧЕНКО.

НЕМА СПОКОЮ

— Уявляєш, приїхав учора додому, а сорочка — вся в помаді!

— Тепер, мабуть, від дружини спокою нема?

— І не кажи! Весь час кричить: «Хочу таку ж саму!»

У ЧОМУ Ж ПРОБЛЕМА?

— Лікарю, я уві сні хропу.

— Дуже сильно?

— Що вам сказати — дуже!

— І, мабуть, це заважає вашій дружині!

— Ні, я не одружений.

— Виходить, ви спите самі?

— Так.

— У чому ж тоді проблема?

— Мене вже із шостого місця роботи звільнили!

ПІСЛЯ ОПЕРАЦІЇ

Після операції чоловік лежить у палаті, відходить від анестезії. Поруч сидить його дружина. Чоловік розплющує очі, дивиться на неї і каже:

— О, яка ти красива!

Потім заплющує очі і засинає. За годину він знову розплющує очі і каже:

— А ти симпатична!

— А чому ж не красива?

— Дія наркозу слабішає...

ЗАЯВА ТРЕНЕРА

Тренер футбольного клубу заявляє по телебаченню:

— Із завтрашнього дня припиняємо заняття з теорії.

— Чому?

— Наші футболісти почали надто довго задумуватися перед тим, як ударити по м'ячу.

ЩО ТИ ЗНАЄШ?

— Ти багато знаєш про Україну, а що Україна знає про тебе?

— Ідентифікаційний код платника податків.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Погані, певне, справи в нашої фірми. Бачиш, шеф пиріжками з горохом обідає.

Сергій ФЕДЬКО

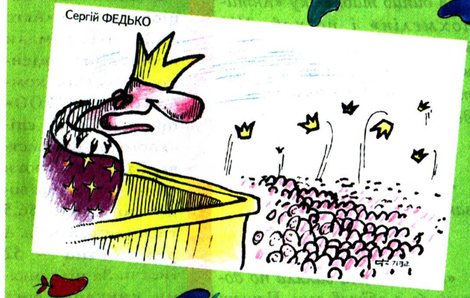

Георгій МАЙОРЕНКО

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

— Нічого собі «легкі» сигарети.

Олексій КОХАН

— Що з тобою, Сальєрі?

— Здається, Моцарте, я випив із твого бокалу...

Зізайте, приїхали!

ВИКРУТАСИ

«Признаюся чесно: наїхав машиною на дерево не тому, що за ним стояв автоінспектор В. Палій».

(З пояснення водія).

«Я випив таблетку «Антипохмелін» і поїхав. Мій «КрАЗ» зупинила міліція. Каже, що п'яний. Я їм показую таблетки. А на них вони не дєйствують».

(З листа до редакції).

«За кермом не пив, а тільки закусював».

(З акту).

«Моя машина виляла по дорозі, бо я обїжав ями. Нащот алкоголя автоінспекція не права. Коли п'яний, їздю по дорозі рівно».

(Із скарги).

«Коли я співав за кермом пісню «Я другой такой страни не знаю, где так вольно дишит человек...» мене остановили на посту ДАІ і попросили дихнути в трубку».

(З листа).

«Не зупинився на жест автоінспектора, бо думав, що то мене привєтствують...».

(З пояснення).

Зібрав М. ВЕДМЕДЕНКО.

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тепер ти зрозумів, чому тут об'їзд?

СТОП СИГНАЛ

НЕ ДОВГО ГРАЛА МУЗИКА

Загальні збори акціонерів ВАО «Авто ЗАЗ» підтримали пропозицію південнокорейської компанії ДАЕWOO» про ліквідацію спільного підприємства. За чотири роки свого існування воно випустило 56,5 тисяч автомобілів. А реалізовано — 52 тисячі. За підсумками минулого року збитки становлять понад шість мільйонів доларів. Для того щоб автозавод давав прибуток, треба продавати щороку як мінімум 38000 автомашин. Але для переважної більшості наших громадян із їхніми статками ці авто не по кишені, а заможніші на «Таврієх» не їздять.

ДО «БАР'ЄРА»!

Водії, купивши антирадарний пристрій, сподіваються своєчасно виявити на дорозі автоінспектора з «фарою». І декому вдається. Але незабаром буде просто неможливо це зробити. До серійного виробництва рекомендовано новий радар — «Бар'єр», який виявить любителя швидкої їзди всього за 3 секунди на відстані 500 метрів. За цей час жоден із антирадарних засобів, які є зараз в Україні, не зможе «своєчасно» попередити про появу на дорозі автоінспектора з «Бар'єром». Тож поглядайте на спідометр!

ЗГАДАЛИ...

З настанням літа значно зросла кількість ДТП і нещасних випадків на дорогах Криму. І часто виною цього — погана якість вулично-дорожної мережі автономії. «З цим безладом слід кінчати!» — заявив заступник голови Ради міністр Криму Володимир Шкаборін на одному із засідань комісії із забезпечення безпеки дорожнього руху.

Жаль тільки, що «кінчати» вирішили, дочекавшись розпалу курортного сезону.

ХОЧ З МОСТУ, ТА У ВОДУ

За даними, які оприлюднив заступник голови Держслужби автодоріг України Мирослав Климпуш, сорок відсотків наших мостів не відповідають діючим вимогам безпеки. А 382 споруди вимагають терміново ремонту. Коштів же на це виділяється — як кіт наплакав...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти номер записав?
— А що то було?

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дядю, відпустіть! Ми в садочок запізнюємося!

ПРИКМЕТИ

Якщо водій виходить із авто і обережно відчиняє перед жінкою дверцята, то це одне із двох: або у нього нова дружина, або нове авто.

* * *

Якщо у водія раптом закінчилися гроші,— значить, він перед цим заправив свою автомашину.

ДІАЛОГИ БІЛЯ ДОРОГИ

Інша справа

Один чоловік весь час ставив на ніч свої «Жигулі» біля будинку, де жив. Підходить якось він вранці до старенького авто, а там хтось на капоті надряпав: «Пофарбуй мене, дурню!»

Водій, зрозуміло, засмутився, а потім подумав: «А й справді, «Жигулям» уже майже п'ятнадцять років, давно час пофарбувати». І пофарбував. Машина — як нова! Просто — лялечка!

А наступного ранку підходить до своїх «Жигулів», а там знову гвіздком надряпано: «О, тепер зовсім інша справа!»

Ото було б!

Дідусь на «Запорожці» врізається у «Мерседес».

«А-а-а,— думає,— якщо помирати, так із музикою!»

Схопив він ломика, що лежав під сидінням, вискочив із машини і давай гамселити «Мерс» по склу, по капоту, по чому попало...

Двоє «братків» вискочили із «Мерседеса» — і тікати. Пробігли трохи, захекалися. Тоді один другому каже:

— Здається, врятувалися! А прикинь, що було б, якби не він, а ми в нього врізалися?!!

Вузько

Повз інспектора ДАІ їде задки автомобіль. Інспектор зупинив його і пита водія:

— Що сталося? Чому їдете задом?

— Вулиця вузька, не можу розвернутися,— бідкається водій.

Через півгодини те ж авто знову так само проїжджає повз автоінспектора. Він знову наказує зупинитися:

— А чого цього разу їдете задом?

— Так розвернувся ж!

У Парижі

Зустрічаються двоє «нових українців»:

— Де, Вован, відпочивав?

— У Париж на «Мерсі» забабахав.

— На Єлисейських полях був? Ейфелеву башту бачив?

— У натурі! Я навіть одному французу біля тієї башти прямо сказав: «Ну що, лохи, знайшли нафти!»

Надіслав Кузьма НАЙДА.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Можемо порадіти — за офіційною статистикою Всесвітньої організації охорони здоров'я Україна посідає останнє місце серед країн Європи за споживанням чистого алкоголю на душу населення. Зате в середині списку — за показниками захворювання на алкогольний психоз.

Боюся, що хтось десь там неправильно порахував. Бо чого б даремно отой клятий алкогольний психоз нападав на нас?

Трохим БОРОВИК.

м. Пирятин.

Олексій КОХАН

НОВІТНЯ БАЙКА

Послухали Лисичку – і Щуку кинули!

Олександр МАКЕДОНСЬКИЙ.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

СТОВБНЯК — електролінія.
КАДРИЛЬ — перестановка в кадрах.
БЕЗВІЛЛЯ — життя без вілли.

Петро ЛЯШЕНКО.

СКАНДУВАННЯ — складання сканвордів.
РОГАТКА — корова.
БОСЯК — бос у дитинстві.
РОТАЦІЯ — шикування поротно.
ЛИШАЙНИК — людина, яка залишає справи на потім.

Василь МОМОТЮК.

...А у нас – усі тома!

Олег ГУЦОЛ

Вадим СИМИНОГА

Віктор ПОПОВ

Олександр СИРОТА

Сергій ФЕДЬКО

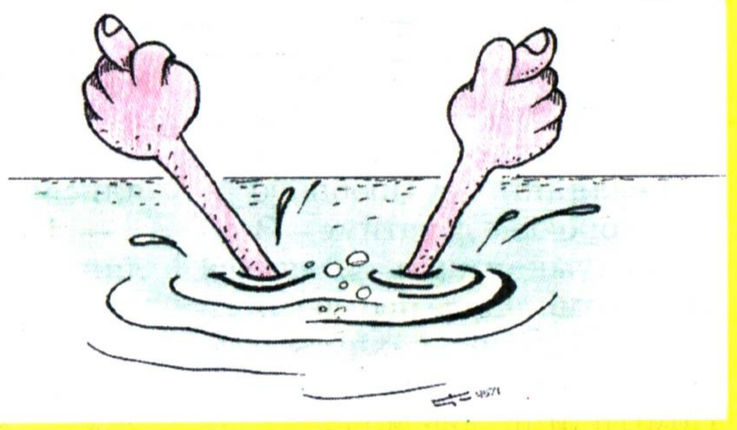

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

✦ ***Засіб самозбереження - самоприниження.***

✦ ***Нерідко попереду йдуть ті, що на повідку.***

✦ ***Ніс відповідальність. Не доніс.***

✦ ***Динамітний розвиток.***

✦ ***Хотілося б бути скромним, але хто це належно оцінить?***

✦ ***Іноді єдиним приводом для згуртованості є тіснота.***

✦ ***Із заяви призовника: «Прошу направити мене на альтернативну службу слугою народу».***

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

А ЗАПЕВНЯЛИ

Принесли бабусі рахунок за використану електроенергію. Прогляну-ла його бабуся та й каже:

— Ви ж запевняли: як буде електролічильник, то менше платитиму.

— А хіба він у вас є?

— Аякже. Он у шафі вже другий місяць лежить.

ЗАСПОКОЇВ

На зупинці в автобус зайшов пасажир із собакою на повідку. Собака зразу ж заліз під сидіння, на якому сиділа симпатична пані.

— А він не покусає? — насторожено запитала вона власника собаки.

— Хе, на біса здався такий пес, щоб не міг покусати... — гордо відповів той.

Усмішки з конверта

ТАК ШВИДШЕ

— Піди, Васильку,— каже мати синові,— до дітки Ганни та й скажи, хай позичить сито.

Прийшов хлопець, а сусідка саме з печі пироги виймає, поливає їх олією з тертим часником і складає у велику миску.

У Василька аж у носі залоскотало і він одним духом випалив:

— Тітко, просила мама, щоб ви позичили... пирогів.

Андрій КОНИК.

м. Шепетівка Хмельницької області.

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій КОНОНЕНКО

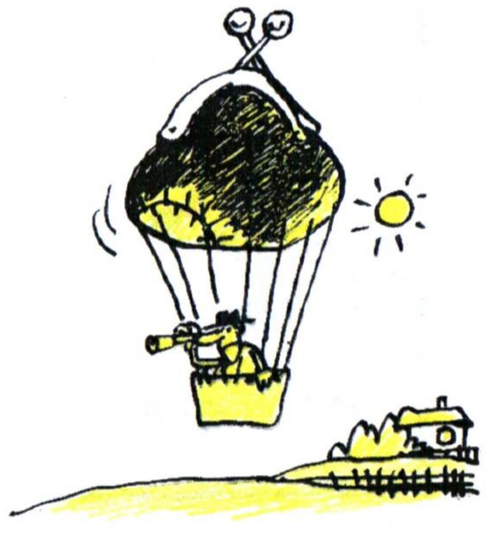

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

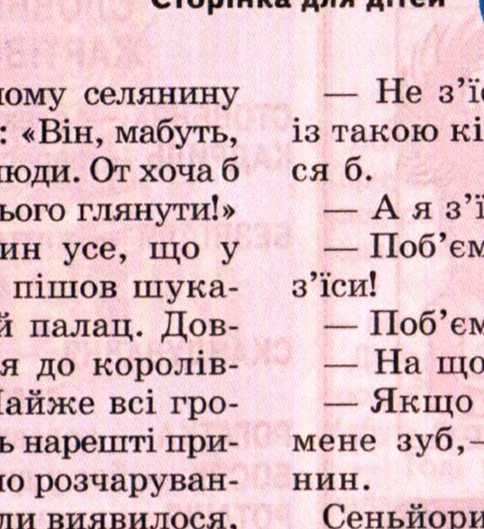

Іспанська народна казка

Захотілося одному селянину побачити короля: «Він, мабуть, не такий, як усі люди. От хоча б одним оком на нього глянути!»

Продав селянин усе, що у нього було та й пішов шукати королівський палац. Довго він добирався до королівського двору. Майже всі гроші витратив. І ось нарешті прийшов. Яке ж було розчарування селянина, коли виявилося, що король — така ж самісінька людина, як і всі.

Зажурився бідолаха: «Це ж треба бути таким дурнем, щоб витратити стільки грошей на таке «диво»! Краще сидів би вдома і нікуди не ripався. А тепер ось... маю лише одну песету...»

Побрів селянин містом. І від тієї досади у нього аж зуб розболівся. Так розболівся — далі нікуди.

«Зараз піду й вирву!» — вирішив він. А потім лапнув кишеню — там одна песета.

«Вирву зуб — залишуся голодним,— ще дужче зажурився селянин. — Пообідаю — зуб спокою не даватиме». З такими думками він зупинився біля крамниці, де продавали тістечка. Тістечка пахнуть, а селянин тільки слину ковтає. Помітили це два молодих сеньйори, що проходили мимо і вирішили покепкувати:

— Що, мабуть, з'їв би сто тістечок?

— З'їв би! — сказав голодний селянин.

— Не з'їси! Ми навіть удвох із такою кількістю не впоралися б.

— А я з'їм!

— Поб'ємось об заклад, що не з'їси!

— Поб'ємося!

— На що?

— Якщо не з'їм, то вирвете у мене зуб,— усміхнувся селянин.

Сеньйори погодилися. Купили сто тістечок, поклали перед селянином:

— Їж!

Той почав смачно уминати солодощі. З'їв п'ять, десять, тридцять...

— Ух! — застогнав він. — Більше не можу...

— Тоді пішли до цирульника,— сказали сеньйори. — Нехай вирве у тебе зуб. Так домовлялися?

— Та так,— удавано сумно мовив селянин.

Пішли вони до цирульника.

— Який зуб рвати? — запитав той.

— Ось цей,— селянин показав на хворий зуб.

Цирульник його і висмикнув. Сеньйори розплатилися і розсміялися:

— Не бачили дурнішого селянина, котрий за тридцять тістечок дозволив вирвати свого зуба.

— Ні, цього разу я був мудрим,— мовив селянин і розповів, чому так вчинив.

Тепер вже всі сміялися із молодих сеньйорів.

Переповів М.ЛИСТОПАД.

ПЕНСІОНЕР

— Максимку, чого ти так зігнувся?

— Я старий дід.

— А куди ти йдеш?

— На пенсію.

ПЕРЕВІРКА

Чотирирічний малюк розказує мамі:

— Мамо, нас в дитячому садку сьогодні перевіряв лікар.

— А що він перевіряв?

— Він перевіряв, дихаємо ми чи ні.

РІЗНИЦЯ

— Мамо, знаєш, чим відрізняється день від ночі?

— Чим?

— Ліхтарями!

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
смт Кіровське у Криму.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано французьке народне прислів'я.

Склав М. ЗАЄЦЬ.

ЖАРТ

ХТО ВОНА? Загадка — жарт

Без неї нема ні акул, ні китів,
Ні пліток, ні коропів, ні судаків,
Ні щук, ні підлящиків, ні щупаків,
Ні раків, ні навіть маленьких бичків.

Борис СЛЮСАР.

Буква — «К».

РАВЛИКИ

Равлик равлика любив —
Щиро в гості запросив.
Той приповз у гості вранці,
І сидить у власній хатці.
Прилетіли два джмелі,
Галасливі, хоч малі.
Над квітками в'ються,
З равликів сміються:
— Нащо в гості звати,
Як не пригощати?
Равлик-гість сказав джмелям:
— Друга кривдити не дам!
Ми завжди так просто
Ходимо у гості!
Не наїстись, не напитись,
А щоб зайвий раз зустрітись!
Не висіть над нами!
Ми не дружим з вами!
Та розгнівані джмелі
Повиймали жала злі
І над равликом летять
В спинку вжалити хотять.
Тільки равлики малі
Не злякалися джмелів,
Поховали спинки
У свої хатинки.
І сидять собі, сидять —
Розлучатись не хотять.

Ганна ЧУБАЧ.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

ІРОНІЗМИ

✓ *Як тільки не силкуються деякі журналісти, аби їхня професія виявилася найдревнішою на землі!*

✓ *Ринок треба завойовувати, тому навкруги й стріляють.*

✓ *Мільйон - це не гроші, це - тисячі обманутих.*

✓ *Не все залежить від чиновника, багато що залежить від величини хабара, який ти йому даєш.*

✓ *Винних нема, поки вони при владі.*

✓ *Ті, що сьогодні лижуть тобі п'яти, завтра доберуться і до твоєї горлянки.*

✓ *Перед законом усі рівні, просто не в усіх є гроші, щоб від закону відкупитися.*

✓ *Це як же треба торгувати своєю совістю, щоб заробити мільйони.*

✓ *Мистецтво одягатися полягає в тому, щоб і вдягненою виглядати анітрохи не гірше, ніж роздягненою.*

Олександр ПЕРЛЮК.

Дебют у „Перці“

Літо — пора відпусток. Але карикатуристи, здається, трудяться без відпочинку. У цьому переконує наша редакційна пошта. Сьогодні ми знайомимо вас із новими авторами. У нас дебютують: учень 11 класу Київської СШ № 49 Сергій АРТЕМЕНКО, архітектор із Дніпропетровська Володимир ГОРДІЄВИЧ, технік-електронник з м. Олександрії на Кіровоградщині Сергій ФЕДЬОХА і киянин Валерій МОГИЛЬНИЙ.

Вітаємо їх і чекаємо нових малюнків!

Сергій ФЕДЬОХА

— Що, синку, сапери знову міни шукають?
— Та ні! Петро і Василь металобрухт збирають...

Валерій МОГИЛЬНИЙ

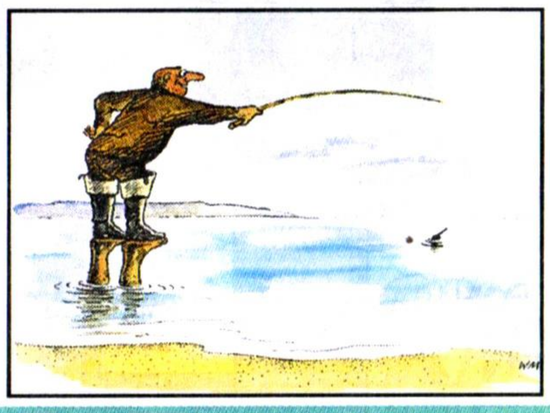

Володимир ГОРДІЄВИЧ

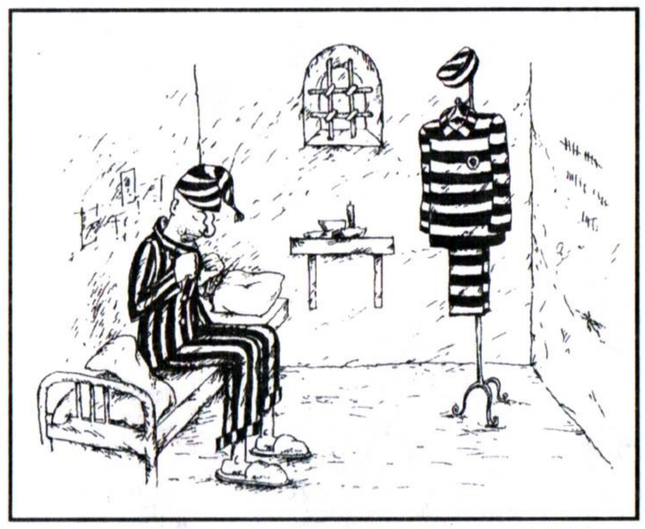

Сергій АРТЕМЕНКО

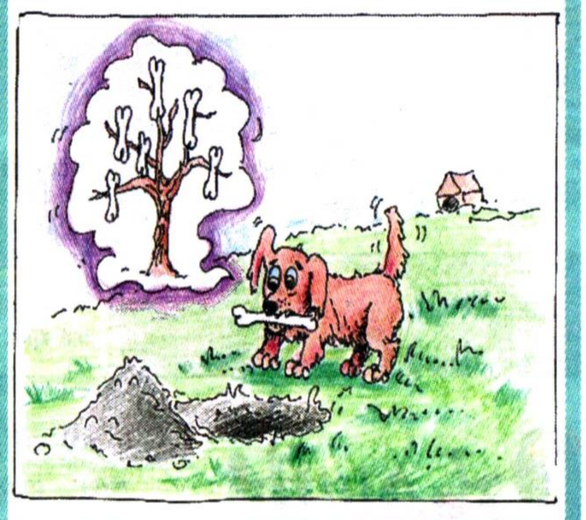

Протокол №1

Спогади артиста

Якось ми взяли до репертуару п'єсу О. Корнійчука «В степах України». Ставив виставу К. Параконьєв. Мене призначили на роль міліціонера Редьки. Цей Редька дуже вплинув на мою подальшу акторську долю: він очолив цілий взвод міліціонерів, яких я зіграв на сцені.

І ось почалися репетиції. В сцені сварки Часника й Галушки, коли останнього б'ють дрючком по голові, я вискакував на сцену і наказував своєму секретарю:

— Пиши. «Протокол номер один!»

Ця фраза мені ніяк не давалася. Я боявся сфальшувати і казав це без натиску — природним, навіть буденним тоном.

— Садиш тон,— сердився Костянтин Йосипович.

А треба сказати, що перед моїм виходом сцена була насичена емоціями, адже Часника грав народний артист Владилен Попудренко, а Галушку — заслужений артист України Віктор Пронін. В обох — голоси — ого, темперамент вулканічний. То ж не дивно, що я, молодий актор, ніяк не міг «вписатися» у гру. Це мене пригнічувало. Я весь час думав над фразою, намагаючись зробити її промовистою і разом із тим — природною. Іноді, захопившись, несподівано вигукував у людних місцях:

— Пиши! «Протокол номер один!»

Аж ось відпустка. Я поїхав на Черкащину до мами у мальовниче село Матвіївку. Там ліси, озера, Божа благодать. Іду ранесенько росяною стежкою. В руці вудочки, а думка про Редьку: «Він же хоче привернути до себе увагу. Або ні, він конфліктує із секретарем і кричить йому по-начальницьки: «Пиши! Протокол номер один!»

Раптом за кілька кроків від мене розступився очерет і на мене витріщилися дві перелякані браконьєрські фізіономії:

— Який протокол? Який протокол?

— Та, хлопці. Це я репетирую...

— Нічого собі, репетиція! Йде й репетує на всю Матвіївку: «Пиши протокол!» «Пиши протокол!» Ми з переляку всі сітки заплутали і мотоцикла з коляскою у воді втопили. Дати тобі зараз по шиї?

Я відчув, що буду битий, і чкурнув подалі від ставка.

Юрій БАКУМ.

м. Запоріжжя.

Вибрики Пегаса

«Колорадський в мене жук
Їсть картоплю, як бамбук.
В. К-ко,
з Житомирської області.

Добре, що хоч не написали: «Їсть бамбуковими паличками».

«Депутати, депутати,
Не пущу я вас до хати».
В. Д-ський,
із Запорізької області.

Ага, побачите ви їх тепер біля хати через чотири роки — перед наступними виборами.

«Ой як сів я на граблі,
Закрутили мозолі...»
С. Г-цько,
з м. Конотопу.

Боже, і де тільки мозолі в людини не з'являються!

«Напилися самогону
і ще трохи фанти,
Проводжали у солдати,
а може, в сержанти».
О. Т-енко,
з Черкаської області.

**Якби краще наливали,
Провели б і в генерали!**

«Поетів розвелося в нас,
Що не витримує Парнас».
К. К-ко,
з м. Кременчука.

І як ви здогадалися?!

«Я, щоб міцніше триматися
Й зовсім не упасти,
Одягнув на босі ноги я
Величезні ласти».
О. П-ченко,
з м. Одеси.

Правильно, що на босі ноги, а не, приміром, на валянки. А щоб ще міцніше триматися, треба було ті ласти ще й клеєм знизу намазати.

«Маю в роті аж два зуби
І обидва — мудрі».
О. К-ач,
з м. Києва.

Щастить же людям.

Черговий по вибриках
М. ДРУЗЯКА.

КРОСВОРД • Склав М. ШИПШИНА • КРОСВОР

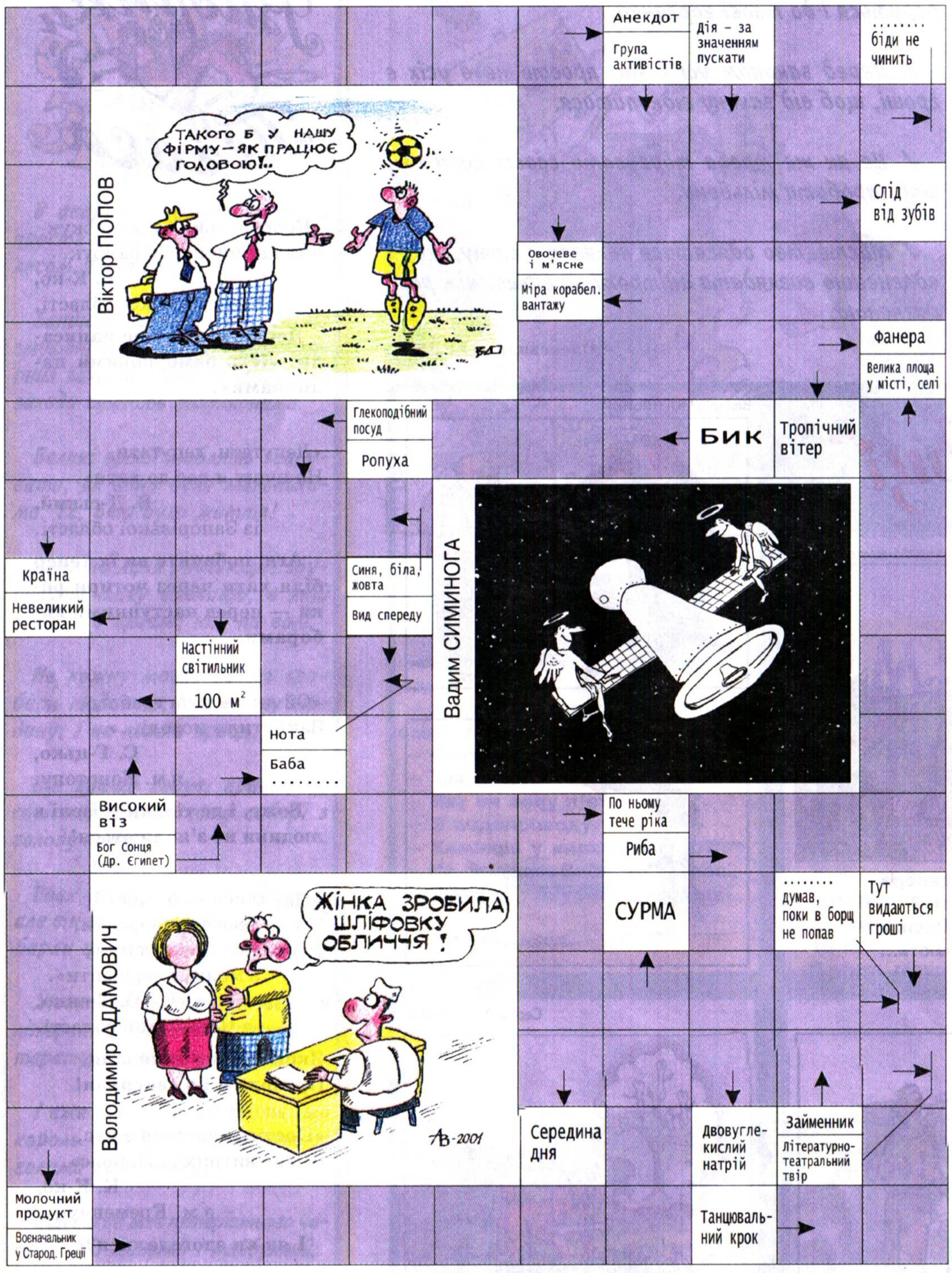

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

* * *

Нобелівську премію в номінації «За волю до перемоги» присуджено групі наших вчених, які зуміли добратися до Стокгольму без квитків і грошей, у товарних вагонах, але всі в смокінгах.

* * *

Життя сумне, зате зарплата смішна.

* * *

Є два способи керувати жінкою... але ніхто їх не знає.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

На телебаченні «миготить» сьогодні стільки естрадних зірок! (Більше мабуть, ніж на небі справжніх). То дарма, що дехто навіть не навчився своєчасно розкривать рота, співаючи під фонограму. Головне, що вони в ефірі. Гроші є... голосу нема.

Одну з таких «зірок» намалював карикатурист Вадим Симинога: розкритий рот співака нагадує платівку.

Наші читачі теж дружно виступили проти «фанери» на естраді. А переможцями цього туру журі назвало:

Івана ДОМОНТОВИЧА з Макіївки: *«Сам не знаю, що співаю»* та **Григорія КАРАКАЯ з м. Івано-Франківська:** *«Платівку заїло»*.

ВІТАЄМО!

А всім нагадуємо — включиться в гру ви можете з будь-якого туру.

Ось нове завдання: придумайте дотепний підпис до карикатури Володимира АДАМОВИЧА.

Не баріться!

На переможців чекають призи!

Страшне горе не в гусака...

«Кіно показують по телевізору, то й негри знають українську мову, а наші верховні жують українське сало і поблагодарити не вміють родним язиком».

«Я все робив, щоб залишити хоч якийсь послід у житті».

«Кажуть, що язик мій — ворог мій. То й жінка із своїм язиком стала моїм ворогом номер один».

«Коли не було за що випити, то я й зав'язав. А хиба можна довго так ходити в зашморзі?»

«Хіба я живу? За мене живуть інші, які мають бакси і не хочуть зо мною ділитися».

«Прошу, ослобоніть мене від податку так як я ніякими блатами не пользуюсь».

(З листів до редакції райгазети).

«Федір дурнувато бовкає, що в мене язик як лопата. То в його ротиська куди і возом можна заїхати. Брехло є брехло».

«Продав свиньку на базарі вигодно і з вигоди трохи пропив, бо треба було замочити удачу, а жінка зчинила такий тарарам, що хоч не годуй більше свиней».

(Із пояснень).

Надіслав

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 7.

П	А	Н	Т	О	М	І	М	А	■	О
А	■	■	■	■	■	Н	■	■	А	С
Т	■	■	■	■	■	Д	И	Ш	Л	О
Р	■	■	■	■	■	И	■	Т	У	Р
І	■	■	■	■	■	К	Р	И	К	■
О	Г	І	Р	О	К	■	■	Б	А	Р
Т	О	М	■	Т	■	■	■	■	■	О
■	Р	А	М	А	■	■	■	■	■	Т
К	О	М	А	Р	■	■	■	■	■	А
■	Х	■	Р	А	■	■	■	■	■	■
■	■	І	С	■	Р	Е	К	О	Р	Д
К	■	■	■	■	■	Л	■	С	■	О
О	■	■	■	■	■	Е	С	Т	Е	Т
Р	■	■	■	■	■	Г	■	Е	■	■
О	■	■	■	■	■	І	К	Р	А	■
П	А	Н	А	Ц	Е	Я	■	■	П	■

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «Перчення»:

Від гарних слів казан не закипить.

Інтерсмішинки

ПРОСВІТИЛА

— Ліліан, ти чула, що Джейн виходить заміж за ветеринара?

— І як це вона може вийти за старого?!

— Ні, ти плутаєш ветеринара з ветераном! Ветеринари — це ті, що не їдять м'яса.

ХТО ЦЕ

— Анабель, кого це ти вчора приводила до нас?

— То мій майбутній перший чоловік, мамо.

ВАЖКА ЛІЧБА

Фермер має двадцять свиней. Якось послав свого робітника перерахувати їх, щоб переконатися, чи всі на місці. Довгенько не було того робітника, нарешті повернувся.

— Ну що, все в порядку? — питає хазяїн.

— Ху! Перерахував дев'ятнадцять. А одне поросятко мале бігає так швидко, що я не зміг його порахувати.

ІНТЕЛІГЕНТНІСТЬ

Полковник перевіряє воїнів на коефіцієнт інтелігентності. Питає:

— Рядовий Мак-Кормік, що ви знаєте про Землю і Сонце?

— Сонце крутиться навколо Землі, сер.

— А ви, Гілтон, що знаєте із цього питання?

— Земля крутиться навколо Сонця, сер.

— Бачите, майоре,— звертається полковник до командира частини,— для мене немає значення, що навколо чого крутиться, але у вашій частині нема солдатської єдності, а вона — найголовніше у військовій справі.

З ГАРАНТІЄЮ

Інгред шпетить дочку:

— Це неподобство! Ти сьогодні не ночувала вдома!

— Бо виходжу заміж, мамо.

— Ти впевнена у цьому?

— Звичайно. Троє мені обіцяли.

ДБАЙЛИВИЙ ТАТУСЬ

— Максе, чого це ти із жінкою розводишся?

— Вона, бач, чогось думає, що я про дітей не дбаю.

— А скільки їх?

— Та п'ятеро чи шестеро.

СПРАВИ БІЗНЕСОВІ

— Філіппо, та це ж просто неймовірно! Тільки півроку тому почав торгувати, а вже маєш мільйон! Як ти цього досяг?

— Дуже просто: почав із двох мільйонів.

Підготував Д. МИТЮК.

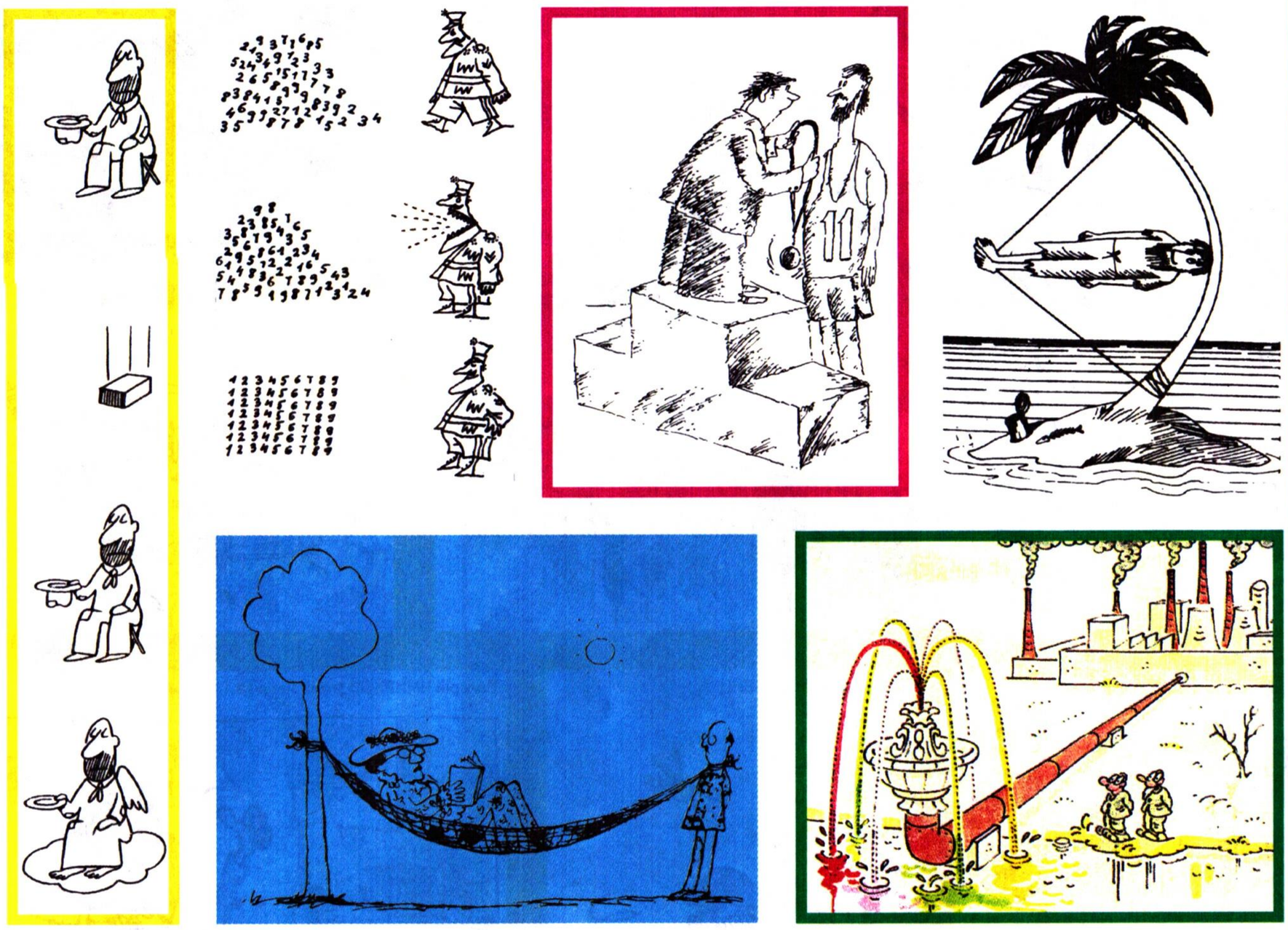

ПЕРЕЦЬ № 8 (1517)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар), Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 03.07.2002.
Підписано до друку 23.07.2002.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12660 прим.
Зам. 0110208.
Ціна договірна.
© «Перець» 2002 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Міха МАТЕ

УКРАДЕНА ПАРАСОЛЬКА

«Був у Любляні,— розказує Урбан.— Тільки-но випив двісті грамів коло прилавка у Фіговця, як поруч прилаштувався якийсь вишуканий добродій та завів зі мною балачку. Парасольку він повісив за держак на край прилавка. Надворі лило як із відра. Я поспішав на автобус, отож зметикував, що робити. Непомітно взяв парасолю того чоловіка і почепив собі на праву руку. Через якийсь час він глянув у вікно й узявся шукати свою парасольку.

— Звичайно, вона була отут і хтось украв. Прокляті волоцюги; воістину ніколи чоловік не може почуватися певно.

Я спокійно вислухав його і сказав:

— Правда ваша, тепер мало порядних людей, усі крадуть. А коли вже про парасольки йдеться, то тут треба особливо пильнувати. Тому-то я свою завжди чіпляю, як бачите, на праву руку. Так воно набагато надійніше.

— Так, так,— усе повторював він, ніби старався підтвердити, що саме так чинити — найрозумніше.

Коли згодом, уже в Рибниці, я розповів цю історію Пепе, він сказав:

— Неприємно, дуже неприємно, як нема парасолі, коли починає з неба лити. Але я даю собі цьому раду. Йду до священика і кажу, що минулого разу на літургії забув у церкві отаку-то й таку парасолю. Там багато хто забуває їх, тож не помилишся, коли скажеш йому таке. Якщо приносить якусь пошарпану, кажу, що то не вона, та вже починаю йому описувати її. І, повір, досі ще не приніс додому поганої парасольки!

Переклад зі словенської.

Індекс 74393

Спасибі за рибу, а за раки нема дяки!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Якийсь збоченець: півгодини стоїть і з Людки очей не зводить!

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

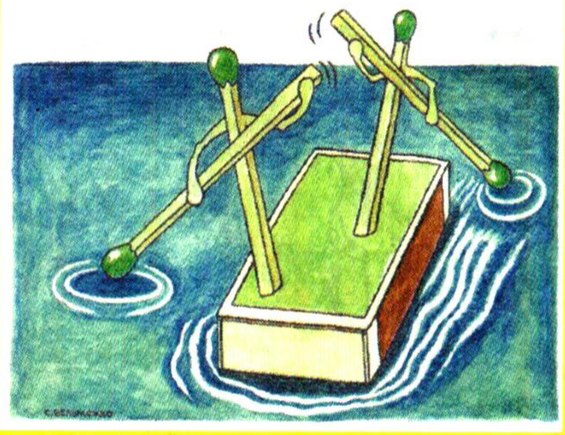

Олексій ТАЛІМОНОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не довіряю я вам, ви і згвалтувати можете!
— Бабусю, та мені ніколи! Часу немає!

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Не взяли твоїх доларів у гастрономі. Кажуть, що є й кращі художники...

4 820012 960675 08

Тим, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

НАГАДУЄМО:

Це ви можете зробити і сьогодні!

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ,

У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ. Індекс 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити його і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!